

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: AMPARO MADRAMANY, Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Antoni Batista

Periodista

Comenta l'article a
www.avui.cat/53619

Votar en un país estrany

EN DIRECTE

El Consell de les Arts

Josep Maria Fulquet

Traductor

El primer de març, el País Basc està convocat a les urnes. Una democràcia de la cultura Europa on un grup radical, ETA, assassina, extorsiona i terroritza, i un Estat de dret prohibeix l'organització política de l'esquerra independentista, empresona preventivament els qui gairebé no han tingut ni temps de formar partit i deixa *de facto* sense representació natural una mitjana de població per sobre del 15%. El partit majoritari, el PNB, que ha tingut sempre la presidència, crea un problema essencial a Espanya plantejant un referèndum d'autodeterminació, que és tombat a les Corts amb el lideratge d'un partit, el PSOE, que poc després s'aguanta al govern gràcies al fet que el PNB, al qual ha humiliat, li aprova els pressupostos.

AQUESTS DOS PARTITS ESTAN FREC A FREC a veure qui guanya aquestes eleccions. En cas d'empat tècnic, les enquestes anoten que el que la ciutadania prefereix és que s'entenguin i governin en coalició. L'acord PNB-PSE és una fórmula ja assajada amb èxit durant 13 anys, i va donar un període de creixement econòmic i d'estabilitat institucional, en què es va impulsar un acord de molt més ampli espectre, el Pacte d'Ajuria Enea, contra la violència i a favor d'una resolució dialogada del conflicte.

PERÒ LA COALICIÓ POT TOPAR AMB UNA ALA independentista del PNB que no suportaria pactar amb una oposició que allà no és l'estàndard de projecte social sinó la de definició nacional. I toparia amb una ala espanyolista del PSE-PSOE que preferiria governar també en aquesta clau, però canviada de signe, amb el suport dels qui són la seva oposició a Espanya, el PP.

LA QÜESTIÓ NACIONAL ÉS EL TEXT d'aquest context. I també infla un globus de complexitats afegides.

D'UNA BANDA, ELS NACIONALISTES BASCOS defensen una identitat repartida en dos Estats, i en un d'ells en dues autonomies. I discrepen d'entrada en com s'anomenen: Euskadi o Euskal Herria. No

“Els partits nacionalistes bascos acudeixen a les urnes amb el PNB i EA segregats després d'una coalició posterior a una escissió, i un partit relativament nou que busca reeditar representació, Aralar”

XAVIER RAMIRO

és un debat qualsevol, perquè el modern (és una manera de dir) fundador del nacionalisme base va ser qui va encunyar *Euskadi*, i el nucli més dur (no és una manera de dir) d'aquest nacionalisme, ETA, va encunyar la seva primera sigla a partir d'aquesta denominació d'origen.

D'ALTRA BANDA, ELS PARTITS CONSIDERATS no nacionalistes admeten una primera precisió en forma d'adjectiu: no nacionalistes *bascos*. Però, *grosso modo*, poden ser nacionalistes espanyols (PP i una part del PSE), federalistes (PSE i una part d'EB/IU) i confederalistes (l'altra part d'IU i una part del PNB i EA). S'afegeix al trencaclosques el partit espanyolista Unión Progreso y Democracia, la líder del qual, Rosa Díez, va ser set anys consellera del govern de coalició PSE-PNB i estava tan encantada de tot plegat que va popularitzar l'eslògan *Ven y cuéntalo*. Pot ser la gran usufructuària d'una autòlisi del PP que va començar allà amb la catilinària contra María San Gil.

ELS PARTITS NACIONALISTES BASCOS ACUDEIXEN a les urnes amb el PNB i EA segregats després d'una coalició posterior a una escissió, i un partit relativament nou que busca reeditar representació, Aralar. Tots esperen, a més a més, espigolar algun vot de l'esquerra independentista. Nou escull, ja que una part d'aquesta esquerra considera enemic el PNB i traïdor Aralar.

LA NO PRESÈNCIA ABERTZALE AL PARLAMENT de Gasteiz fa que la geometria variable esdevingui trigonometria: impossible una majoria nacionalista i difícil de reeditar l'actual fórmula PNB-EA-EB, l'últim *compromesso storico* del postmarxisme, en tots dos sentits del terme: de Karl, l'aliança del comunisme i la democràcia cristiana; i de Groucho, els nacionalistes rurals d'Arana i els proletaris internacionalistes de Lenin.

CAL SUMAR-HI, EN FI, EL FACTOR HUMÀ DE DOS pesos pesants i sòlids polítics, Ibarretxe i López, que hauran de pescar vots als seus flancs extrems però que, si s'acaben trobant, serà al centre.

Una vella i moral Europa?

Patricia Gabancho

Periodista

Diuen a Amèrica que qui s'ho pot permetre ha de viatjar a Europa almenys un cop a la vida. Parlo de Buenos Aires i sóc conscient que m'estic referint a un univers peculiar, els parà-

metres del qual són Nova York com a capital cultural i Miami com a basar. Europa és una altra cosa. És mite i cultura, però una cultura poc activa, monumental, de fer-hi fotos. Vull dir que té poc pes com a paisatge moral. Europa hauria de ser conscient del poc abast de la seva influència quan planteja coses grandiloqüents com la refundació del capitalisme o la prevalença dels seus valors so-

cial i democràtics (que els té) com a model de desenvolupament. Vista de prop, a mi Europa se m'apareix com un gran mercat vocacional. Vaig tenir la paciència de llegir-me el tractat aquest que es posava a votació i les persones hi són referides més com a “treballadors” que no pas com a ciutadans, i més com a ciutadans als quals cal protegir amb una regulació mil·limètrica del mer-

cat (precisament) que no pas com a ciutadans amb consciència política i cultural. Això no treu que la construcció d'Europa com a artefacte polític sigui engrescadora. El problema és que l'economia no abandonarà les seves maneres de fer, perquè és un afer de cost-benefici. És el coixí social el que cal preservar per re-fundar el capitalisme, i la xarxa ciutadana i l'atenció política, però això és el

primer que salta quan arriba la crisi. Vegeu els obrers britànics reclamant per a ells la poca feina que queda. Europa no canviarà cap regla, el mercat financer frenarà tot solet perquè ha après que de fum no se'n viu, i el teixit social, que és el gran patrimoni europeu, patirà. Davos ho ha dit clar: vindran tensions. És aquí on Europa es juga el seu model i la capacitat de donar lliçons.

Sembla que el Parlament ha donat el vistiplau a la constitució del Consell de les Arts de Catalunya, que, segons tots els pronòstics, ha de vetllar per la política cultural i vigilar de prop la concessió de les subvencions per a la creació artística. En un país normal, de política cultural consolidada, l'assumpte no passaria de ser anècdota, un canvi d'orientació en una acció cultural independent del color del govern. Aquí, però, la creació de l'organisme esmentat desperta expectatives i, per què no dir-ho?, algunes reserves. Per la banda de les primeres, es tracta de veure què fan, i com s'ho fan, aquests onze intel·lectuals orgànics, per invertir la dinàmica cultural en una societat que no ha sentit mai la cultura “com a element d'interlocució, útil per reflexionar sobre la persona i el seu entorn”, per dir-ho com el seu president. ¿Tindrem, finalment, política cultural? La gent és molt malpensada, i més d'un sospita que això no passa de ser un pas més en el repartiment de canongies i sinecures amb què els amics afavoreixen els amics. Pel que fa a les reserves, que a la nòmina del Consell hi constin poetes i novel·listes és una nova prova de la força que té en aquest país la figura de l'artista-funcionari, és a dir, la quantitat de, en realitat, falsos poetes i novel·listes amb vocació —aquesta sí, autèntica— de funcionari. D'individu que, desviant l'atenció dels misteris més profunds de l'home, ja no és el ser “més solitari, més apartat de tots”, com volia Rilke que fos l'artista, sinó un comptable a sou del govern que el paga. Que trist.